

Halmosiné Kiss Erzsébet

vizsgálóbiztos részére

Tárgy: *jelentés***HELYBEN**

Az Sz-37/2005. számon kiadmányozott okirat alapján a május 27-én történekről az alábbiakat jelenthetem:

A párkányi strandra tartó csoport (17 tanuló és 4 felnőtt kísérő) kb. dél – negyed egy körül érkezett meg a strandfürdőbe, ahol kiválasztottuk a „támaszpont” helyét (büféhez, WC-hez/vizesblokkhoz közel, a medencéktől elszeparálva) egy pázsitos részen, ahol megfelelő lehetőség volt az árnyékba húzódásra is, mert a napsugárzás a szokottnál lényegesen erősebb volt. Saját cuccainkat tőlük kb. 10-15 m-re tettük le.

Tekintettel a strand méreteire (a gyulai strandnál kétszer – két és félszer nagyobbak találtam), a szétszéledés előtt közöltem, hogy ezen a helyen fogunk találkozni, minden egész órákor. Ehhez képest nem örültem, mikor a 13 órás ellenőrzéskor mindössze 3 tanulót találtam a megadott helyen. Megkértem őket, hogy szedjék össze a többieket, amelyet kb. 10 perc/negyedóra alatt meg is tettek. Amikor a csoport teljes létszámban összegyűlt (azzal védekeztek, hogy nem volt órájuk, holott minden medencénél, minden égtáj irányában egy kb. 50 cm-es óra volt), kihirdettem, hogy itt kell maradniuk, mert az időérzékük kívánnivalót hagy maga után; s majd megnézzük, hogy az enyém is olyan lesz-e, mint az övéké, amikor egy óra múlva visszajövök.

Természetesen – annak ellenére, hogy úgy negyedóránként át-átnéztem rájuk a büféből (fociztak, beszélgettek, ill. napoztak) – *nem pontosan egy óra múlva*, hanem kb. 80 perc múlva feloldottam a zárlatot, azzal a megjegyzéssel, hogy remélem, ezalatt javult az időérzékük, mert az enyémet *tőlük* tanultam el.

Ennek ellenére a következő egész órai ellenőrzéskor 11 tanuló megint nem volt képes megjelenni időben, akiket a fentebb már leírt „áristommal” sújtottam. Annyi különbséggel, hogy egy facsoport tisztását, amely megfelelő árnyékkal rendelkezett, jelöltem ki tartózkodási helyül.

A hat pontosan visszaérkező tanulót megkértem, hogy legyenek szívesek jelezni, ha a társaikhoz szeretnének menni (pénzért, kajáért, stb.), hogy tudjak róla (több esetben ellenőrzésképp el is kísértem őket). De többnyire – a látótávunkban – a büfében helyezkedtek el, ill. sétáltak, vagy fürödtek.

Közben a túrázó csoport jelezte, hogy a menetrend szerinti busz nem érkezett meg; ezért a túraútvonal mintegy 15-17 km-rel „meghosszabbodik”.

Tekintettel arra, hogy a szállás épületéhez kulcsot nem vittek és az épületet bezártuk (a gyerekek még a szobaajtókat is kulcsra zárták, amelyen – a környék ismeretében – nem csodálkoztam), megkértem az egyik felnőttet (Szenteczki Pétert), hogy menjen vissza a szállásra a kulccsal, hogy fogadja a túrázókat. Péter el is indult, s ezzel egyidőben én is megnéztem a „fogságra ítélt” csapatot azzal a szándékkal, hogy elengedem őket.

Meglepetésemre Molnár Tibort érzékelttem a kijelölt helytől 50-60 m távolságra – *nem* a WC és a vizesblokk irányában –, ahol az úton két lánnyal vidáman fecsegett. Amikor a társaság engem meglátott (Tibor nem), harsány „Kipu! Kipu! Gyere vissza!”-kiáltással próbálták felhívni a figyelmét a személyemben megjelent Veszélyforrásra.

Amikor a visszaérkezésben megakadályozva, rászóltam, akkor a 10 gyerek hallótávban volt, így jól hallhatták, amikor azt mondtam Tibornak, hogy én ezt kirívó fegyelemsértésként értékelem, és így lehet indulni Esztergom-Vasútállomásra, majd onnan haza.

Arra a kérdésre, hogy mi történne akkor, hogyha mégis itt maradna, azt válaszoltam, hogy abban az esetben én fegyelmi eljárást indítanék ellene. (Az iskolai előtörténete alapján nem csodálkoztam, amikor ezek után a szobakulcsot – amelyet ő őrzött – a lábam elé dobta [ezért nem tudott hozzájutni a csomagjaihoz; ezt később én vittem ki neki Újkígyósról], és eltávozott.)

A többiek hallgattak. Megkértem egy szobatársat, hogy vegye magához a kulcsot, mert másodpéldányok nem voltak belőlük.

Majd azt mondtam, hogy mehetnek fürödni, kivéve Fazekas, Jánoska és Szűcs urakat, akik azzal szórakoztatták magukat unalmukban, hogy a vizesblokkból pillepalackba szedett csapvízzel fröcskölték egymást.

Visszamentem a büfébe a többiekhez, és rohadtul nem volt kedvem semmihez. Majd Molnár anyuka jelentkezett mobilon, és megkérdezte, hogy megfelel-e az igazságnak, hogy a fiát hazaküldtem. Mondtam, hogy igen. Mire azt válaszolta, hogy várni fogják a gyereket éjjel Békéscsabán, a vasútállomáson.

Ahogy az osztályomat elnéztem, ezek után nekik sem volt sok kedvük bármihez sem. Átszivárogtak a büfé-szektorba (fel is öltöztek), és demonstratívan gyűlöltek.

Kisvártatva Péter hívott a szállásról, hogy a gyerek megérkezett, de nem tud bemenni a szobába (a drámai gesztusa eredményeképpen), és pénze sincs – az orrom előtt szintén demonstratívan megrendezett „gyűjtésről” nem esett szó köztük –, erre megállapodtunk, hogy az osztálypénzből ad neki kétezer forintot, a csomagjait majd én kiszállítom hozzájuk, és ő majd elviszi kocsival a vasútállomásra, ha még aznap el kell indulni.

(Itt szólhattam volna, hogy tartsa ott a gyereket, nyugtassa meg, stb., de nem tettem. Lehet, hogy ez az elvetemültségemet igazolja, de – mindenféle zszurnaliszta szöveg ellenére – *most is pontosan ugyanígy döntenék*: hazaküldeném. Ugyanis a gyerek értelmes, kreatív, életrevaló, csak a fegyelem, hogy finoman fogalmazzak, nem az erőssége.)

El is indult(ak), majd éjjel 2:33-kor az alábbi SMS-t kaptam: *„Megérkeztem Bcsabára, tanárúr! Csak azért írok, hogy tudd, és ne legyél ideges, bár, ha jobban belegondolok... Üdv: Molnár Tibi”*.

Nem voltam ideges (bár ébren voltam még akkor): nem féltettem. Megáll a maga lábán ez a gyerek...

Többet e tárgyban előadni nem kívánok.

Békéscsaba, 2005. június 11.

(Rákóczi István Péter)